

раха клечици по улицата и ги трупаша на купчина. Едно бозайниче подаваше рошава главичка отъ прозореца на Пенакови отсреща и пишѣше, сякаш искаше да го изведатъ и то да играе. Но децата бѣха захласнати. Захласнати бѣха и тукъ въ отдѣлението. Никакъвъ шумъ вече. Гласътъ на учителя се разнасяше благъ и увличащъ. Увлѣче се и Вачо. И както бѣха унесени въ това, което имъ разправяше учителътъ, какъ да живѣятъ помежду си, като братчета, изведнажъ, отвънъ се свѣтна. После димъ затъмни прозорцитѣ.

— Пожаръ, учителю! — рипна прѣвъ Вачо, изскокна изъ чина като изъ клетка и полетѣ навънъ. Учителътъ и другитѣ деца се налепиха по прозорцитѣ и изтрѣпнаха. Наистина пожаръ. Купата сѣно на Пенакови горѣше. Медночервени пламъци я облизваха отвсѣкжде и гжстъ димъ се виеше като стълбъ нагоре. Изскокнаха всички. Но докато мнозина се суетѣха какво да правятъ, Вачо долетѣ отнейде съ единъ голѣмъ пржтъ и съ всички сила заудря по купата. Удря лудо той, пламъцитѣ се събарятъ, но после избухватъ още по-силно. Вѣтърътъ ги тласка накъмъ близката кжщица. Тамъ едно бозайниче хрипти прегракнало и маха съ ржчички. Но кой да го види, кой да го разбере? Всички бѣха записани съ купата. Вѣтърътъ ставаше все посиленъ, подигаше гривитѣ на пламалата купа, гравваше искри и ги прѣскаше сърдито къмъ околнитѣ плѣвници и сѣна. „Брехъ, — изплашиха се хората, — че то цѣлото село може да изгори.“ Камбаната заудря. — „Пожаръ, ей, бър-

зайте, селото ще изгори!“ — дерѣше се нѣкой отъ камбанарията. Погледнаха — Вачо, разгърденъ, пламналъ, обезумѣлъ стои горе и бие като съ чукъ камбаната, бие и вика: „Пожаръ, пожаръ!“

Цѣлото село се стече. Надойдоха и овчари отъ кошаритѣ. Награбиха сждове и задрънкаха къмъ рѣката. Дойде и пожарникарската помпа отъ съседното село. Най-после пожарътъ се потуши. Остана да дими само единъ черенъ и лютивъ димъ. Нѣкои гледаха облизаната кжщурка отсреща и се кръстѣха:

— Е, слава Богу!

Една жена само не спираше да скубе коситѣ си и да пици сърдцераздирателно:

— Божичкооо, Боже... детенцето ми... Митко, бе мама!

— Мълчи, ма Пено, взелъ го е нѣкой, ще го донесе!

— Охъ, изгорѣло е, Божичкооо, изгорѣло ее... — пишѣше тя, па се втурваше изъ махалата да дири. Кой ли е взелъ детето? Прѣснаха се и другитѣ. И барабанътъ удари:

— Който е спасилъ детето на Пенакови да го донесе.

Никой не се обади. Претърсиха селото. Чакъ привечеръ, когато търсачитѣ стигнаха накрай село отчаяни, видѣха на една полянка голѣмшко момче да си играе съ мъничко. Огледаха се и познаха Вачо-Мечката, както му викаха по прѣкоръ. Ту на мечка се правѣше той, ту като пѣтелъ кукуригаше, ту пѣкъ бавкаше като овчарско куче. Детенцето припкаше наоколо му и се захласваше отъ смѣхъ.

Вачо се изплаши, когато кметътъ го пипна за рамото.